zăpada dintîi

iarna,
oriunde...

Şi clacă bate iar în cîmp
ninsoarea şi mă împrejmuie cu
stinsu-i zvon, sămînţă sînt şi
arbore şi om simţindu-i lin în
braţe decantarea.

Ce înfloriri fantastice în pomi şi-
n lutul larg sorbind imacularca,
e-o ocna mare-n care-i dulce
sarea plînsoarea asta albă de
atomi.

Zăpada pura, cea dintîi, cînd
vine şi liniştea o simţi sporind în
tine şi timpului de timp îi este
sete,

există-o seară-n care poţi mai
bine s-auzi ce-şi spun, de sînt, în
înălţime fiinţele visatelor
planete.

Iarna, oriunde te afli în lume,
stai o secunda şi orele numeri,
dulce lumina simţind între
umeri : soarele roş de eîmpie
ce-apune.

Gîndul gîndeşle mai vechile
spuneri, goluri prin care-ai trecut
prind să sune. freamătă aurul şi se
depune, prins în adînc de străvechi
suprapuneri.

Singuri o vreme sub zodii
fugare, ori împreuna pe-nalta
cărare, cum ne mai ştie întîiul
temei.

sufletul nostru e-aceiaşi
ninsoare cîtă cu crengile
noaptea-s în stare albă-n
văzduh să o ţină doi tei.

GRIGORE
HAGIU

SONET
E